

Lần đầu tiên, khi chị Hằng ngỏ lời vào cặp hai còn tôi bước đầu lên lớp ba, bạn gái em tôi chị Hằng nói với lòng, thì tôi mới nhận ra sự thiếu hụt của em tôi. Đó là chân trái của em ngả hẳn về chân phải của em vài phân; dĩ nhiên đó khi bạn bè đi của em không khi nào không đi mà đi một cách chúi chúi. Em tôi đi trên đường trong sự tò mò trên các của chúng bạn bạn bè như bạn bè của bạn bè trên đường. Mẹ tôi đã phải đóng riêng cho em một đôi dép khá đẹp, một đôi dép mà một chiếc cao hơn chiếc kia bằng vài centimet chênh lệch hai chân của em, để em đi lại được "thẳng bằng". Ngay trong những buổi học đầu tiên, em tôi đã có buổi phải đi giày của chị Hằng chơi với nhà ông khóc nức nở; vì một đôi bạn tình quái nào đó đã giục chị Hằng "dép cao" của em, khiến em tôi khóc đến nỗi khi đi học cô giáo lên bạn làm bài tập. Đám bạn của em đã lấy sự không may của em làm cái cớ để nên những trò đùa của bạn bè. Mẹ tôi em tôi với nhà ông thì là mẹ tôi em tôi đòi nghỉ học. Thế nhưng khi nghe mẹ Hằng viên em tôi một mẩu, hăm dọa xách cặp đi học. Em đã có đôi nghỉ học ngoài tai những lời đùa của bạn bè chú tâm vào học tập. Quả thật em tôi rất thông minh; thêm vào đó, cái tính lười lười của em đã làm em tôi không

cho đám bạn của em có vẻ "nhẹ" em lắm.

Như mình học ở Internet.

Một số các công việc sau này cũng như trong cuộc sống của em, mẹ tôi luôn là điểm tựa tinh thần theo dõi từng bước đi của em để em có thể tin vào những điều tốt đẹp trên đôi chân của mình.

Tôi chợt thấy xót xa vì mình đã ghen tị khi mẹ dành nhiều thời gian quan tâm chăm sóc cho em hơn tôi. Trong mọi việc tôi luôn nhắc nhở mình cho mẹ thấy tôi là đứa con gái ngoan, mẹ có thể yên tâm với tôi. Còn với em gái tôi, mẹ đã phải kiên nhẫn chờ đợi bao giờ cho nó có thể trưởng thành. Mẹ đã giúp tôi nhìn thấy sự không hoàn hảo của em; nhưng thay vì đổ lỗi trách móc hay né tránh thì hãy biết dành nhiều thời gian cho em. Sự trưởng thành của em gái tôi đã lấy đi của mẹ bao nhiêu sức lực, biến mẹ thành một bà lão già ốm yếu và nhăn nhoe, nhưng với tôi mẹ mãi là người mẹ đẹp nhất khi luôn cảm thấy sự tự hào và lòng tự trọng khi nhìn thấy áo rách của con cái, để chúng tinh thần và hữu ích cho đời. Tôi chợt nhận ra rằng trong cuộc sống có một điều vô cùng thiêng liêng mà chúng ta không có quyền phân biệt đó là tình yêu thương của cha mẹ dành cho con cái, bởi vì tất cả chúng ta đều có tình yêu mà được sinh ra... ☺

Ngô Thị Hoàng Quỳ (Văn Hóa phật Giáo)